

Berg Judit

Mesék a Tejúton túlról

TARTALOM

- 1. Bojti és Tücsök**
- 2. A homokszörnyeteg**
- 3. A kavicskönnyet potyogtató kőszobor**
- 4. A borostyánbörtön**
- 5. Aromanók és bumfordok**
- 6. Az élet és a halál vize**
- 7. A fehér gyémánt**

1. Bojti és Tücsök

Mászóka, hinta, csúszda, homokozó és rengeteg gyerek. Na, mi ez? Hát persze, egy játszótér. Méghozzá egy szép tavaszi délután. A mászóka a kalózhajó, egy egész csapat gyerek kapaszkodik rajta, éppen a Kincses szigetre tartanak. Néhányan homokvárat építenek, bástyákkal, szerpentinnel, alagúttal. A többiek a homokozó másik sarkában cukrászdát nyitottak, készülnek a homoksütik. A kisebbek hintáznak, csúszdázna, motorozna. Az anyukák és nagymamák a padon ülnek, beszélgetnek. Mindenki jól érzi magát.

Vagyis mégsem. A kerítés mellett magányosan ücsörög egy fiú. Gyönyörű új bicikli csillog mellette, de ő nem tekeri: a kalózhajón nyüzsgő matrózokat nézi. Pedig nagyon szép a bringája, van rajta csomagtartó, csengő, pumpa, lámpa, sőt szerszámtáska is. Bojti, mert így hívják, büszke is rá, és nagyon félti.

Éppen ez a baj. Amikor megérkezett a játszótérre, a gyerekek köré gyűltek, hogy megcsodálják az új biciklit. A lányok a csengőt próbálgatták, a fiúk a szerszámtáskát nyitogatták. Szabó Dani elkérte egy körre, utána Márk és Tomi akartak vele menni.

De Bojti kis idő múlva megelégedte a nyüzsgést. Végre ő is akart biciklizni. Ezért azt mondta:

– Most már hagyjatok. Többet nem adom oda senkinek.

– De én még nem próbáltam ki! – kiabált a kis Áron.

– Én sem! Én sem! – ordítottak a többiek.

– Nem is fogjátok! – mondta mérgesen Bojti, és arrébb tolta a kis Áront.

– Jól van, hagyjuk itt! – fújt mérgesen Szabó Dani. – Kit érdekel a vacak biciklije?

Azzal barátai élén elvonult a mászókára.

– Nem is leszek többé a barátod! – kiabált a kis Áron, és könnyes szemmel szaladt Daniék után.

– Irigy kutya, bújj a lukba! – énekelték a lányok, és hátat fordítottak Bojtinak.

Bojti magára maradt. Elégedetten ült fel a nyeregbe, és körbetekert a játszótér körül. Aztán még egyszer. A harmadik körben minden fa mellett csengetett is. A többiek oda se néztek. Az ötödik kör után elunta magát. Most már szívesen beállt volna kalóznak ő is, de tudta, Szabó Dani úgyis csak elzavarná. Ezért oda se ment. Csak ült a gyönyörű bicikli nyergében és szomorúan nézte a játszókat.

Egyszer csak ott termett mellette egy szeplős kislány. Bojti ismerte őt. Tücsöknek hívták, és régen ugyanabba az óvodába jártak, csak Bojti azóta iskolás lett. Tücsöknek nem voltak barátai, mert mindig verekedett. Senki sem szeretett vele játszani.

– Te is unatkozol? – kérdezte Tücsök köszönés helyett.

– Nem – vágta rá Bojti. – Egyedül akarok lenni.

– Szeretném megnézni a bringádat – mondta Tücsök. – Odaadod?

– Nem – mordult rá Bojti. – Hagyjál békén.

– Nagyon vigyázok rá! – kérlelte Tücsök.

Neki nem volt biciklije, pedig régóta vágyott rá. De Bojtinak eszébe sem volt pont Tücsökre bízni féltett kincsét.

– Menjél már innen! – mérgelődött.

Most már Tücsök is megharagudott. Két kezével megfogta a kormányt, és nagyot rántott rajta.

– Ha nem adod, elveszem. Úgyis erősebb vagyok.

Bojti dühösen meglökte a kislányt. Több se kellett Tücsöknek! Hatalmasat csípett Bojti kezébe.

– Vigyázz, mert harapok is! – kiabálta, és rángatni kezdte a kormányt.

Most már Bojti is megragadta, és igyekezett kiszabadítani a biciklit Tücsök szorításából. Húzták-vonták-cibálták teljes erővel. Észre sem vették, hogy a nagy rángatástól a kormány először aranyszínűre színeződött, aztán narancsos-pirosas, végül vöröses-bordó lett. Tücsök csak akkor hagyta abba a ráncigálást, amikor a kormány végéből csillagszóróhoz hasonló szikrák törtek elő. Hátra akart ugrani, de döbbenet érezte, hogy keze hozzáragadt a kormányhoz.

– Segítség! – visított.

Bojti is megrémült, és el akart szaladni, de az ő keze is hozzátapadt a biciklihez. Most már ijedükben rángatták a kormányt, ami csak még jobban szikrázott, majd füstölni kezdett, végül egy pukkanással eltűnt a játszótérről, magával ragadva Bojtit és Tücsköt.

A két gyerek egy pillanatig csak sötétet látott maga körül, aztán arra eszméltek, hogy mindketten a biciklin ülve száguldanak. Elöl ült Bojti, és ugyan a rémülettől szólni sem tudott, lábai vadul tekerték a pedált. Tücsök Bojti mögött ült a csomagtartón, kezeivel Bojti derekát szorította, de olyan erősen, hogy szinte elfehéredtek az ujjai.

Bojti egyenesen előre bámult, ő csak azt látta, hogy egy kanyargós, hófehér úton száguldanak a szélnél is sebesebben. Időnként egy-egy csillogó, szikrázó hatalmas busz vagy hajóra hasonlító ezüstös jármű száguldott el mellettük. Tücsök alaposan körülnézett, és döbbenet látta, hogy alul, felül, balra, jobbra – mindenütt a fekete ég veszi körül őket, csak a csillagok ragyognak vakítóan.

Hirtelen egy szirénázó motorbicikli suhant melléjük. A nyeregben egy bíborszínű, hatszemű, csillogó orrú lény ült, és mérgesen kiabált nekik egy hangszórón keresztül:

– A Tejúton tilos biciklizni! Azonnal térjenek le! Megismétlem: a Tejúton tilos biciklizni! Azonnal térjenek le!

A motoros gázt adott és elszáguldott, de a bicikli folytatta örült száguldását a Tejúton. Amikor azonban aranyszínű útjelző tábla tűnt fel előttük, a bicikli magától jobbra fordult, és meredek ívben letért a Tejútról. Egyáltalán nem lassított, sőt, egyre gyorsabb iramban vágta az utat. A csillagok már vékony ezüstcsíkká mosódtak a gyerekek szeme előtt. Pedig ez az út meredek volt és döcögős.

A bicikli néha akkorákat zötytyent, hogy Bojti és Tücsök kis híján lerepültek az ülésről.

– Fékezz! – ordított Tücsök, de Bojti hiába rángatta a féket, a megvadult biciklinek nem tudott parancsolni.

A következő kanyar túl éles volt, a száguldó bringa nem tudta bevenni, és a két gyerek biciklistől-mindenestől lerepült az útról. Megint minden elsötétedett a szemük előtt, szél zúgását, csengő csilingelését hallották, aztán hatalmas puffanással földet értek. Egy darabig becsukott szemmel feküdtek, mozdulatlanul.

Aztán Tücsök óvatosan kinyitotta a szemét, de rögtön be is csukta. Sárgás fény vakította el. Felült, szemeit megdörzsölte, de csak résnyire nyitotta ki. Ahogy kikukucsált, végestelen-végig csak homokot látott. Mintha egy hatalmas sivatagban lennének.

És hol van Bojti? Tücsök most már kimeresztette a szemét, és rögtön meg is látta a nagyfiút. A biciklije mellett feküdt a földön, csukott szemmel. Tücsök odaguggolt mellé, és óvatosan szólongatta:

– Hé, Bojti! Ébren vagy?

A fiú kinyitotta szemeit, és döbbenten ült fel.

– Mi történt? Hol vagyunk?

Tücsök a vállát vonogatta.

– Emlékszel? Ráncigáltuk a biciklidet, aztán elrepültünk. Végig a Tejúton, a csillagok között. Utána meg idezuhantunk.

Bojti a fejét fogta.

– Azt hittem, csak álmodom.

– Megcsíplek! – ajánlotta Tücsök. – Ha érzed, nem álmodsz.

– Már megcsíptél a játszótéren. Az bőven elég volt – fintorgott Bojti.

Felállt, hogy szemügyre vegye a biciklijét. Csupa piszok volt, és mintha minden egy kicsit csálén állt volna rajta. Bojti szemrehányóan nézett Tücsökre.

– Remélem, működik.

Nyeregbe szállt és tekerni próbált. De a mély homokban kipörögtek a kerekek. Itt ugyan nem fognak biciklizni!

– Rángassuk meg újra a kormányt – javasolta Tücsök. – Hátha akkor visszarepít minket a játszótérre.

Megragadták a kormányt, és ráncigálni kezdték. Egyre erősebben, egyre elkeseredettebben cibálták, de az égvilágon nem történt semmi. Végül Tücsök hagyta abba.

– Úgy látszik, elromlott.

– Ez mind miattad van! – fakadt ki Bojti, de Tücsök rászólt:

– Ne nyavalyogj már. Inkább menjünk, és keressünk egy utat. Hátha valahogy hazatalálunk.

2. A homokszörnyeteg

A gyerekek elindultak a bokáig érő homokban. Bojti tolt a biciklit, Tücsök mellette lépkedett. Egy kis idő múlva Tücsök lehuppant a homokba, levette a cipőjét, a nyakába kötötte, és mezítláb folytatta az utat. Jó érzés volt csupasz lábbal lépegetni a meleg homokban. Addig-addig gyalogoltak, amíg megpillantottak egy dombot.

– Másszunk fel rá, és nézzünk körül – javasolta Tücsök. – Hátha meglátjuk, merre van a játszótér.

Bojti beleegyezett. Neki sem volt jobb ötlete. Elindultak a homokdomb felé. Ahogy közeledtek, egyre magasabbnak, meredekebbnek tűnt a domb oldala, és furcsa kiszögellések látszottak rajta.

– Tisztára olyan, mint egy homokvár – ámult Tücsök. – Nézd, ott a kapu, azok meg a bástyák. Még zászló is van rajta.

Bojti elgondolkozott.

– Anyukám mesélt egyszer egy kisfiúról, akit elvarázsoltak, és icipici lett. Lehet, hogy mi is összemertünk, és most is a játszótéren vagyunk. Ez itt a homokozó.

Tücsöknek még a szája is tátva maradt.

– És akkor ez meg a homokvár, amit Bence épített a barátaival?

– Igen.

– Lehet – töprengett Tücsök. – Azon is volt bástya. De akkor hová tűntek a gyerekek? A játszótéri homokozó mindig tele van.

– Nem tudom – rázta a fejét Bojti. – Nézzük meg a várat közelebből.

Óvatosan lépegettek, és egyre azt lesték, felismerik-e valamiről a homokozóban épült várat. Már majdnem a bejáratnál jártak, de valahogy nem tűnt ismerősnek a hatalmas erődítmény. És mintha sokkal sötétebb lett volna. Lehet, hogy csak a vár vetett árnyékot, de már egyáltalán nem volt olyan mosolygós az idő.

– Nézd! – mutatott előre Tücsök. – Ez mégsem Bence vára. Ennek igazi kapuja van.

– Próbáljunk meg bekukucskálni – javasolta Bojti, de ahogy közelebb léptek, szinte megdermedtek az ijedségtől.

A vár oldala mintha megmozdult volna: a fal mellől előlépett két hatalmas, homokszínű alak, akik eddig észrevétlenül olvadtak bele a háttérbe. Fenygetően álltak el a két gyerek útját.

– Egy lépést se tovább! – mennydörgött a közelebbi alak. – A homokvárba nem léphet be idegen.

– Mi nem idegenek vagyunk, csak eltévedtünk – magyarázta Tücsök, de a másik homokszínű alak gúnyosan felnevetett.

– A múltkor sikerült rászednetek, de azóta óvatosak vagyunk. Messziről felismerjük a szörnyeteget és cimboráit.

– Micsoda, milyen szörnyetegről beszélsz?

– Hahaha – kacagott az első alak. – A homokvár őreit nem csapjátok be. Azt hiszitek, nem láttuk, hogy elsötétült az ég?

– Azt hiszitek, nem tudjuk, hogy a szörnyeteg közeledik?
– Ti nem vagytok normálisak! – kiabált Tücsök. – Gyerekek vagyunk, és segítségért jöttünk.
De az örök ettől csak még jobban nevettek.

– Gyerekek, mi? Ebben az országban minden gyereknek szép homokszíne van.
– Menjetek csak vissza a gazdátokhoz, és mondjátok meg neki, hogy jobbat találjon ki!
Tücsök mérgesen megpördült.

– Gyere, Bojti, hagyjuk itt ezeket a bolondokat!

Ám ebben a pillanatban az ég még komorabbá változott, és a távolból dübörgés, dobogás hallatszott.

– Na tessék! Már itt is van! – rémült meg az első ör.

– Pucoljunk innen! – kiáltott a másik, és mindketten a kapuhoz hátráltak. Résnyire nyitották, besurrantak rajta, és mire a gyerekek felocsúdtak, már csattant is belülről a zár.

Bojti rémülten nézett Tücsökre.

– Most mit csináljunk?

– Bújjunk el – suttogta Tücsök.

De hová? Mindenütt csak a csupasz várfalak meredeztek, sehol egy bokor, egy barlang, egy kőrakás.

– Úgy hallottam, a szörnyetegenek mindent felfalnak, ami az útjukba kerül – szipogott Bojti.

Tücsök nem válaszolt, sápadtan bámult Bojti háta mögé. Egy hatalmas, homokszínű lény bukkant elő a várfal mögül. Csattogó fogakkal közelített a gyerekek felé. A két gyerek rémülten hátrált. De Tücsöknek hirtelen eszébe jutott valami. Hiszen ha itt minden homokból van, akkor a szörnyeteg is homokból van. És akkor talán nem is a gyerekeket szereti, hanem a homokot.

– Gyorsan, Bojti, etessük meg! – kiáltotta.

Lehajolt, és gyúrt egy homokgombócot. A szörny addigra pont odaért. Tücsök remegő kézzel nyújtotta előre a kezében szorongatott gombócot.

– Tessék. Szilvás gombóc. Finom.

A szörny egy nyalintással bekapta. Tücsök már adta is neki a következőt. Végre Bojti is összeszedte a bátorságát, és homoksütit formázott a kezével. A szörnyeteg mindent befalt.

– Még! Még! – bömbölte torkaszakadtából.

A két gyerek alig győzte. Egy kis idő múlva, Tücsök azt mondta:

– Már biztos nem vagy olyan éhes. Hadd pihenjünk egy kicsit.

– Akkor most titeket kaplak be! – vicsorgott a szörny, és hosszú homokmancsával Bojti felé kapott.

– Hát így köszönöd meg az uzsonnát? – visított Tücsök.

Mérgében lekapta nyakába akasztott cipőit, és teljes erejéből rácsapott a szörny mancsára. Nagy meglepetésére a hatalmas kéz darabokra hullott szét. Hát persze, hiszen homokból volt! Több se kellett Tücsöknek, ütötte-vágta-csépelte a hálátlan szörnyetegen. Közben Bojti is ki talált valamit. Ha a szörny homokból van, a szél is el tudja fújni. Előkapta biciklipumpáját, és

nagyokat fűjt vele a fenevadra. Az egyre kisebb és kisebb lett, végül nem maradt belőle más, mint egy kis kupac homok.

Bojti és Tücsök lihegve álltak. Sikerült elpusztítaniuk Homokország félelmetes szörnyetegét. Eddig rendben is volna. De hogyan tovább? Hirtelen, harsonaszó, dobpergés kíséretében feltárult a homokvár kapuja, és egy egész sereg homokember vonult ki rajta. Elöl a két őr, akik olyan gyáván megfutamodtak a szörny érkezésekor, mögöttük a homokkirály teljes udvartartásával.

– Drága barátaim! Nem is tudom, hogy köszönjem meg, amit értünk tettetek! – tárta szét karjait a király.

– Barátaink, barátaink! – harsogták az udvaroncok és az örök.

– Nem vagyunk a barátaitok! – toppantott mérgesen Tücsök. – Amikor segítséget kértünk, kicsúfoltatok. Hagytátok volna, hogy felfaljon minket a szörnyeteg. Most bezzeg hálálkodtok.

– Bocsáss meg, hős lovag! – kérte a király. – A szörnyeteg eddig mindig fondorlatos módon próbált bejutni a várba. A múltkor homoktündérek formájában érkezett. Az volt a szerencsénk, hogy egyik mancsáról elfelejtette eltüntetni a karmokat, és felismertük. Nem tudhattuk, hogy nem vagytok ti is az ő cimborái.

– Szálljon el a haragotok! Legyetek a barátaink, és legyetek a vendégeink! – lépett elő kedvesen mosolyogva a homokkirályné is.

– Sajnos nem maradhatunk – válaszolt Bojti. – Vissza kell jutnunk az otthonunkba, az emberek közé.

A király a fejét rázta.

– A mi világunkban nincsenek hozzátok hasonló emberek.

– Akkor merre menjünk? Kihez forduljunk? – kérdezte Tücsök, és majdnem elsírta magát.

A királynő bátorítóan mosolygott rá.

– Innen, a homokvártól indul a Bátrak útja. Átkanyarog az egész világon. Ha elindultok rajta, biztos találtok segítséget.

– Nem tudnátok adni legalább egy kis olajat? – kérdezte Bojti. – Tele ment homokkal a biciklim, így nem tudjuk tekerni.

– Nem is kell – mondta a király. – Nálunk különben sincs olaj. Itt minden homokból van. De hálánk jeléül nektek adjuk a Száguldó Homokórát. Csak megfordítjátok, összekapaszkodtok, és amíg a homokórában leperegnek a szemek, az óra repít benneteket az úton. Ha letelt az idő, meg kell állnotok, de kis idő múlva repülhettek tovább. Ha vigyáztok rá, és megőrzitek, segítségével végigjárhatjátok a Bátrak útját.

– Köszönjük – mondta Tücsök. – Én máris szeretnék indulni. Anyukám már biztos keres.

A homokkirály elővette csillogó szemcsékkal díszített bugyellárisát, és kivett belőle egy kecses kis homokórát. Bojti kezébe vette, és intett Tücsöknek, hogy üljön fel mögé a csomagtartóra.

– Járjatok szerencsével az úton! – mondta búcsúzóul a királynő.

Bojti megfordította a homokórát, és abban a pillanatban eltűnt mellőlük minden. Csak száguldottak, száguldottak, míg a szemek lassan peregtek le a kis óra alsó részébe.

3. A kavicskönnyet potyogtató kőszobor

Amikor az utolsó homokszem is lehullott a homokórában, a bicikli hatalmas fékezéssel megállt. Bojti és Tücsök lassan kászálódtak le róla. A homokóra belsejében szürkés színe volt a homoknak. Meg kell várni, amíg újra arany fényben ragyog.

A gyerekek körülnéztek. Egy nagy, repedezett kőlap tetején álltak. Ameddig a szem ellát, szürkés-barnás sziklák vették őket körül.

– Eltűnt a homoksivatag. Úgy látszik, kijutottunk Homokországból – állapította meg Bojti.

– Jó lenne tudni, hol vagyunk – sóhajtott Tücsök. – Itt csak köveket látok.

– Lehet, hogy ez Kőország – vont vállat Bojti. – Nézzünk körül!

Úgy is tettek. Egy ösvényre bukkantak, amely pont a legmagasabb sziklafal tövében kanyargott. Elindultak, azt remélve, hogy semmilyen fenevaddal sem fognak összetalálkozni. Bojti hirtelen megállt, és felemelte az ujját.

– Pszt!

Füleltek. A távolból halk vízcsobogás hallatszott.

– Lehet, hogy egy forrás! Keressük meg!

A hang irányába fordultak, és hamarosan rá is bukkantak a sziklák között csörgedező patakra. Tücsök rögtön letérdelt a partjára, és nagyot ivott a vízből.

– De finom! Már nagyon szomjas voltam!

Bojti is odaguggolt mellé, ám ebben a pillanatban hatalmas dörrenés rázta meg a hegyoldalt. Óriási szikladarab zuhant le a magasból, pont úgy, hogy földet érve elzárta a tovább vezető utat. A két gyerek rémülten nézett körül, de egy teremtetett lelket sem láttak.

– Jó lesz vigyázni! – mondta Bojti. – Omlásveszély. Még jó, hogy nem a mi fejünkre esett.

– Hogy fogunk továbbmenni? – aggódott Tücsök.

Bojti vállat vont.

– Nincs ideírva, hogy pont erre vezet a Bátrak útja. Majd keresünk másik ösvényt.

Bojti nyugodtan ivott, aztán megfogta a kőfalnak támasztott biciklit, hogy visszamenjenek a repedezett kőlaphoz, ahonnan elindultak. De alig lépett kettőt, újabb robaj hallatszott, és még egy szikla zuhant a földre. Ezúttal a visszavezető utat torlaszolta el. Tücsök közelebb húzódt Bojtihoz, és a szirttetőt kémlelte.

– Menjünk innen gyorsan. Induljunk el a patak mentén.

De még ki sem mondták, amikor a patak menti keskeny kőpárkányra is lezúdult egy hatalmas kőtorlasz. Bojti megpróbálta a köveket odébb tenni. Az elsőt még nagy nehezen felemelte, de aztán belátta: a nagyobb darabokat meg sem tudja mozdítani. Most már csak egyetlen irányba lehetett indulni, de arra csöppet sem volt barátságos a táj. Sötét sziklák tornyosultak mindenfelé, és olyan szűk volt a hely, hogy Bojti attól félt, át sem tudja tolni a biciklit. De nem volt más választásuk, óvatosan, minduntalan felfelé figyelve elindultak.

Egyszer csak ökölnyi kődarab koppant a lábuk előtt. Utána még egy és még egy. A két gyerek egy kiugró sziklapárkány alá menekült.

– Most már biztos, hogy valaki szándékosan dobál minket! – súgta Tücsök, és haragosan csillogott a szeme.

Bojti kilesett a párkány alól, de alig tudta elkapni a fejét a neki célzott kő elől.

– Agyon is üthet, ha eltalál! – mondta, és visszahúzódott a menedékbe.

Egy darabig meglapultak, de valamit tenni kellett, így aztán óvatos mozdulatokkal megint a párkány széléhez kúsztak. Tücsök a szemközti sziklafal felé bökött.

– Nézd, ott áll egy szobor. Az előbb nem volt ott.

Közelebb kúszott, hogy jobban lássa, de legnagyobb döbbenetére a szobor lehajolt, felkapott egy jókora kődarabot, és megcélozta őket.

– Hagyd abba! A kődobálás veszélyes! – kiabált a kislány mérgesen.

A szoboremlő egy pillanatra megmerevedett, aztán recsegő hangon kiáltott vissza.

– Ez az én területem. Menjetek vissza oda, ahonnan jöttetek.

– Éppen ezt akarjuk – kiabált Tücsök. – De ha dobálsz, nem tudunk elmenni.

– Csapdába estetek! Csak akkor engedlek el, ha itt hagyjátok a lovakat!

Tücsök Bojtira nézett.

– Szerintem a biciklire hiszi, hogy ló!

– Nem adom! Ez az én biciklim! – kiabált Bojti.

A szoboremlő egy darabig hallgatott és várt, aztán olyan ügyesen, mint a hegyi kecskék, szikláról sziklára szökellve elindult a gyerekek felé. De szerencsétlenségére véletlenül egy meglazult sziklára ugrott. Az rögtön megbillent alatta, és a kőember hatalmasat esett. Nem zuhant le a mélybe, mert a lába beszorult egy repedésbe. Rángatta, huzigálta, de sehogy sem tudta kiszabadítani. Akkor könnyögni kezdett:

– Kegyelmezzetek nyomorult életemnek! Jajajaj! Olyan szerencsétlen vagyok.

Bojti és Tücsök összenéztek. Megsajnálták a jajgató szoboremlőt.

– Ha abbahagyod a nyavalgást, és megígéred, hogy nem kezdesz megint dobálni, kiszabadítunk.

– És nem visztek a gránitbörtönbe?

– Dehogy viszünk. Hagyd már abba!

A szoboremlő elhallgatott. Bojti kivett a bicikli szerszámtáskájából egy imbuszkulcsot és egy villáskulcsot, aztán Tücsökkel együtt óvatosan elindultak felfelé. Nekik nem volt olyan könnyű a sziklák közt mászni, lassan jutottak előre. De azért csak felküzdötték magukat a repedéshez.

Amikor odaértek, látták, hogy a szoboremlőnek egész kedves az arca, csak fekete kőszemei villogtak gyanakvóan. Mindene szürke kőből volt, még ütött-kopott ruhája is. Testét hajszálvékony repedések borították.

Bojti és Tücsök nekiláttak, és a bringaszerelő szerszámokat forgatva addig-addig ügyeskedtek, amíg nagy nehezen kiszabadították a szoboremlő beszorult kőlábát. Csak hatalmas kőcsizmája orrából tört le egy darab.

– Köszönöm, drága uraim! – hálálkodott könnyes szemmel a kőember. – Kova Kelemen nagyon hálás nektek.

- Mi nem vagyunk urak – jelentette ki Tücsök.
- Bocsanat – hebegett Kelemen. – Kőországban csak az urak ilyen színesek, mert mindenféle drágakőből vannak. A királyunk tetőtől talpig gyémánt. Csak én vagyok ilyen szerencsétlen, beteg földönfutó.
- Beteg vagy?
- Nem látjátok? Már most is tele vagyok repedéssel. Ha esik az eső, beszivárog a víz a repedéseimbe, és a végén szép lassan elporladok.
- Miért nem bújsz be valahová, ha esik? – csodálkozott Bojti.
- Már minden barlang megtelt. Egyetlen szabad hely se maradt.
- De hát annyi itt a kő. Egy egész palotát építhetnél belőle – ingatta a fejét Bojti.
- Építeni? Az meg mit jelent? – értetlenkedett Kelemen.
- Egymásra raksz egy csomó követ, hogy ház legyen belőle. Fel kell húzni a falakat, hagyni rajta helyet ajtónak-ablaknak, aztán jöhet a tető.
- Nem tudok én olyat – jajdult fel Kelemen.
- Hagyd már abba a sopánkodást! – csattant fel Tücsök. – Nem csoda, hogy ilyen szerencsétlen vagy. Gyerünk, együtt építünk neked egy házat!
- Tényleg segítetek?
- Igen. Ha nem jajgatsz tovább.

Kova Kelemen szemei boldogan csillogtak.

- Mondjátok, mit kell tennem!

Bojti volt az építésvezető. Elmagyarázta Kelemennek, milyen formájú kődarabokra lesz szükség. Aztán megmutatta, hogy kell ügyesen egymás mellé illeszteni a köveket, hogy ne dőljenek össze. Kelemen nagyon erős volt, és igazán gyorsan tanult. Egy óra elteltével már álltak a falak, és újabb fél óra alatt tetőt is sikerült szerkeszteni. Amikor végre elkészültek, a szobor-ember hálásan ölelte meg a két gyereket.

Tücsök felsóhajtott:

- Adhatnál valami harapnivalót. Már kilyukad a gyomrom az éhségtől.

Kelemen buzgón bólogatott:

- Készíték nektek egy kis sziklapörköltet kavicsfőzelékkel. Vagy egy jó mészkópudingot, az igazán hamar megvan.
- Azt hiszem, jobb, ha inkább indulunk. A sziklapörköltbe csak beletörne a fogunk – jelentette ki Bojti, és megmutatta Tücsöknek a homokórát. Ismét arany fénnel szikrázott benne a homok.

Kova Kelemen szeméből könnycsepp formájú kavicsok gurultak elő, és sűrűn kopogtak a földön, miközben Bojti és Tücsök felültek a biciklire és búcsút intettek. Bojti megfordította a homokórát, és a következő pillanatban Kelemen már egyedül állt gyönyörű új kőháza előtt.

4. A borostyánbörtön

Bojti a Száguldó Homokórát figyelte. Amikor már alig volt a felső részében homok, hátra-szólt Tücsöknek:

– Kapaszkodj! Mindjárt leszállunk!

Tücsök megszorította Bojti derekát, és a bicikli már fékezett is. A két gyerek hatalmas üdv-rivalgással pattant le a bringáról: gyönyörű helyre érkeztek. Alattuk selymes fű, körülöttük tarka virágok és barátságosan susogó fák, telis-tele érett gyümölcsökkel.

Tücsök odarohant a legközelebbi körtefához, felkapott a földről egy érett, aranyló körtét és hatalmasat harapott belőle. Bojti a szomszédos almafa alatt talált magának egy gyönyörű piros almát. Boldogan tömték magukba az édes gyümölcsöt. A fák mögött málnabokor hívogatta őket. A két gyerek hamarosan jóllakott, és elégedetten heveredtek le a puha pázsitra. Bojti nemsokára el is aludt.

De Tücsök elunta a semmittevést, és felkelt, hogy szedjen egy csokor virágot. Leszakított egy szál harangvirágot, aztán egy tátikát. Amikor a következő szál után nyúlt, valami furcsát hallott. Mintha valamilyen állat kúszna a fűben. Csak nem egy kígyó?

Tücsök körülnézett, és döbbenten látta, hogy egy vastag, barna inda tekereg felé. Éppen úgy mozgott, mint egy kígyó, de nem lehetett kígyó, mert oldalából mindenütt kis zöld levelek nőttek. Az inda egyenesen Tücsökhöz kúszott, és mire a kislány felocsúdott volna, szorosan köré tekeredett. Tücsök moccanni sem tudott.

– Bojti! Bojti! Segíts! – kiabált kétségbeesetten.

Bojti álmosan ült fel a fűben. De rögtön kiment szeméből az álom, amikor látta, hogy az inda gyorsan távolodik, magával hurcolva a gúzsba kötött Tücsköt. Utánuk rohant. De akárhogy szedte a lábát, az indát nem tudta utolérni.

– Állj meg! Engedd el! – ordította torkaszakadtából.

De az inda csak kúszott, kúszott, amíg ki nem ért a fák közül, és egy hatalmas, sötétzöld, borostyánágakkal borított torony elé nem ért. A zöld torony oldalából erős borostyánhajtások nyúltak ki, és egymásnak adogatva egyre magasabbra emelték a kapálódzó, kiabáló kislányt. Végül, a torony tetejére érve, egy kis ablakon keresztül belökték egy szobába. Tücsök rögtön az ablakhoz ugrott, hogy visszamásszon a földre, de a borostyánok nem engedték.

Közben Bojti is odaért a torony tövébe, és megpróbált felkapaszkodni, de a lenti borostyán-ágak minduntalan visszalökték a földre. Egyszer csak valaki megszólalt Bojti háta mögött:

– Fékezd magad, fiú! A borostyánbörtönbe nem mehetsz be!

Bojti megpördült. Termetes mákgubó állt mögötte, királyi öltözetben, körülötte tüskés kórók, buzogányfejű dudvák. A mákgubó szavai szigorúan csengtek.

– A barátod elpusztította az alattvalóimat! Aki Növényországban egyetlen növényt is leszakít, arra büntetés vár.

– De Tücsök nem bántott senkit!

– Letépett egy harangvirágot és egy tátikát. Sőt! Ha nem fogjuk el rögtön, a pipacsokat is megtizedelte volna.

– Bocsássatok meg neki! Nem tudtuk, hogy Növényországban járunk.

A dudvák összesúgtak a király háta mögött.

– Még hogy nem tudták... Talán azt hitték, Vasországból vannak? Micsoda szemtelen hazudozó!

– Felséges király, engedd el Tücsköt! Kérlek. Otthon várnak minket.

Ám a király a fejét rázta.

– Te mehetsz békével. De a barátodnak hét esztendeig a borostyánbörtönben kell raboskodnia.

– Márpedig Tücsök nélkül én sem megyek! – toppantott mérgesen Bojti.

Ennek hallatán a dudvák előreszegeztek buzogányfejükkel, a kórok kimeresztették tüskéiket.

– Kísérjétek a fiút a csalánkertbe, majd ott megjön az esze – parancsolta a király.

A dudvák körülfogták Bojtit, és egy közeli tisztás közepére kísérték. Ott magára hagyták. A tisztást körös-körül magas csalános szegélyezte, amely egy szempillantás alatt a kijáratot is benőtte. Most már Bojti is fogoly volt, mert ha ki akart volna törni, át kellett volna verekednie magát a csípős-szúrós csalánoson.

Ahogy körülnézett, megakadt a szeme a csalános túlsó oldalán álló fán. Olyan sűrűn borították a piros gyümölcsök, hogy szinte a leveleit sem lehetett látni. Gyümölcssei leginkább a cseresznyéhez hasonlítottak, de akkorák voltak, mint egy-egy jókora barack. Bojtinak összefutott a szájában a nyál.

A fa, mintha csak sejtette volna, mire gondol a fiú, nyájasan szólt át a csalánkerítésen.

– Szívesen meg is kóstolnád a gyümölcsömet, igaz? Ennél édesebb íze semminek sincs a világon. A levét kifacsarják, és az ország minden lakója iszik belőle. Attól nőnek ilyen szépen. Tőlem kapják az erőt. Én vagyok az életfa.

A közelben hirtelen trombitaszó harsant.

– Riadót fújnak a trombitavirágok! Támad az ellenség! – rémült meg az életfa.

– Ellenség? – bámult Bojti.

– Madárország madarai. Időnként ránk törnek, hogy elrabolják a gyümölcsömeimet!

– Hát a dudvahadsereg, a kórokatonák? Nem védenek meg? – kérdezte Bojti.

– A madarakat nem tudják elijeszteni. Nem félnek a növényektől. Jaj, mi lesz velünk? Mi lesz velünk?

Az égen már feltűnt egy nagy csapat madár. Egyenesen az életfa felé repültek. A növények próbálták megrémíteni az ellenséget: a trombitavirágok harsogtak, a tökök dübörögtek, az uborkák pufogtak, a bokrok zörögtek, de a madarak fittyet hánytak a csinnadrattára. Csak repültek az életfa felé.

Amikor lecsaptak a gyümölcsökre, a fa hangos zokogásban tört ki. Olyan keservesen sírt, hogy Bojtinak összeszorult a szíve. Még a csalánokat is elfelejtette, rohant a fához, hogy segítsen neki. Futás közben lekapta a pulóverét, és azzal hadonászott.

– Hess innen! – ordította.

A madarak megriadtak. Sokan felrepültek, de a többség maradt, és még mindig a gyümölcsöket tépázta. Bojti felkapaszkodott a fára, a legfelső ágról lengette a pulcsiját. A madarak az életfa felett köröztek. Ekkor Bojti a magasból észrevette a közelben álló hatalmas fenyőfákat.

– Hajítsátok ide a tobozokat! – kiáltotta nekik.

A fák megértették. Egymás után lendült a sok túleveles ág, és csak úgy záporoztak a tobozok a támadókra. Azok végre megelégtették a dolgot, és vad csivitelés közepette visszarepültek Madárországba.

Bojti lihegve mászott le a fáról. Nagyon elfáradt a küzdelemben. Mindene sajgott. Most vette csak észre, mennyire összecsapkodtak a csalánok, amikor áttört rajtuk. Mire földet ért, már felsorakozott körülötte az egész dudvahadsereg, élükön a mákkirályal és az udvar népével. Se vége, se hossza nem volt a hálálkodásnak. A király azonnal megparancsolta, hogy Tücsköt is eresszék szabadon a borostyánbörtönből.

A hatalmas jókedvet és ünneplést az életfa siránkozása szakította félbe.

– Most megmentett ez a bátor fiú. De mi lesz, ha elmegy? A madarak visszatérnek! Akkor ki védi meg a gyümölcsöket?

Hirtelen mindenki elhallgatott. Ez eddig senkinek sem jutott eszébe. Végül a király törte meg a csendet.

– Kedves Bojti és Tücsök! Maradjatok itt nálunk! Meglesz mindenetek, bársonyos mohából vetett ág, finom friss gyümölcsök, napsütés, szeretet. Ti lesztek az életfa őrei.

– Nem maradhatunk – rázta a fejét Bojti. – Meg tudjátok védeni magatokat. Ha jönnek a madarak, tobozokkal és makkokkal löjétek őket.

– Készíthettek egy madárijesztőt is – tette hozzá Tücsök. – A nagypapám szőlőjéből mindig elriasztja a seregélyeket.

– Madárijesztőt? – értetlenkedett a király.

– Olyan, mint egy ember. Legyen feje, kabátja meg kalapja. Attól félnek a madarak.

– De hogy kell olyat készíteni? – kérdezte a király.

– Szúrjatok karót a földbe. Jókora tők legyen a feje. A kalapja lapulevélből készülhet. Kabát-nak tekerjétek rá indát, a kezébe adjatok buzogányt – mondta Bojti.

A növények megnyugodtak. Diadalmenetben kísérték vissza a gyerekeket a réten hagyott biciklihez. A kormányra gyümölcsöket aggattak útravalónak. Hosszasan búcsúzkodtak. Az életfa még akkor is integetett kusza ágaival, amikor a gyerekek már rég a Bátrak útján száguldottak.

5. Aromanók és bumfordok

A bicikli egy zökkenéssel megállt, de Bojti és Tücsök meg se moccantak. Ültek, kapaszkodtak, és nem értettek semmit. Hiába éreztek földet a lábuk alatt, valahogy nem akaródzott leszállniuk. Körülöttük mindenütt sötétség honolt, csak árnyakat, körvonalakat lehetett látni.

– Éjszaka van? – kérdezte Tücsök suttogva. Nem mert hangosan megszólalni.

– Nem tudom. Nem látok semmit.

– Lehet, hogy elromlott a homokóra?

– Megnézem.

Bojti a zsebébe nyúlt, és kihalászta a homokórát. Semmi különöset nem látott rajta. Pontosabban, semmi különöset nem érzett rajta, mert látni egyáltalán nem látta.

– Érzed ezt az illatot? – kérdezte Tücsök a háta mögött.

Bojti a levegőbe szagolt.

– Puncstorta és meggyes rétes, meg ... igen, mintha vaníliapudingot is éreznék. Lehet, hogy van itt egy étterem? – tűnődött Bojti.

– Minden irányból ételszag jön – állapította meg Tücsök. – Körülnézzünk?

– Igen – mondta Bojti. – Várj, elrakom a homokórát.

Koppanás hallatszott, aztán Bojti üvöltése. Tücsök remegő hangon kérdezte:

– Bojti, ugye nem ejtetted le?

– Mindjárt meglesz – motyogta Bojti, és négykézlábra ereszkedett. Kezével végigtapogatta a földet. Barázdákat, repedéseket, lyukakat érzett, de a homokórát sehol sem találta.

– Segíts, Tücsök! – nyögte kétségbeesetten.

Tücsök óvatosan a földre fektette a biciklit, és ő is elkezdett tapogatózni. Egy mélyebbnek tűnő lyukba egész kezével beletúrt, hátha az alján lapul a homokóra. De rögtön fel is kiáltott, és elrántotta a kezét.

– Ááá, valami megharapta az ujjam!

Bojti felegyenesedett.

– De buta vagyok. A biciklin ott a lámpa. Felkapcsoljuk, és rögtön megtaláljuk az órát.

Odalépett, ahol a bicikli árnyékát látta, kitapogatta a kormányt, hogy felállítsa, de ekkor ő kiáltott fel.

– Tücsök! Eltűnt a sok gyümölcs, amit útravalónak kaptunk.

– Az előbb még ott volt. Nem esett a földre? – kérdezte a kislány aggódva.

– Mindjárt kiderül – mondta Bojti, és felkapcsolta a biciklilámpát.

A következő pillanatban szinte megdermedtek a csodálkozástól. A bicikli körül apró kis élőlények nyüzsögtek. Vékonyka kezükkel a szétgurult gyümölcsök utolsó falatjait tömték éppen a szájukba. Hegyes kis orruk, fekete gombszemük volt, és még a hátukra vetett, sündisznótüskéhez hasonló kabát ellenére is rettentő soványnak látszottak. Amikor Bojti felkapcsolta a lámpát, rémült sikításba kezdtek.

– Kapcsold le! Elpusztulunk! Megöl a fény!

Bojti eloltotta a lámpát, de a pöttömök tovább visítotak.

– Rablók, fosztogatók, gazemberek!

– Csend! – kiáltott Tücsök. – Ha nem hallgattok el azonnal, megint felgyújtjuk a lámpát.

– Ne tegyétek, ne tegyétek! – vinnyogtak a kis lények, de a visítást abbahagyták, és csak halkán duruzsoltak tovább.

– Biztos a bumfordok küldtek! El akartok fogni minket.

– Azt sem tudjuk, kik vagytok.

– Aromanók vagyunk. Szegények, nincstelenek. Semmink sincs, csak az illatos növények, amik a zsebünkben nőnek.

– És kik azok a bumfordok?

– Az ellenségeink! Gonoszak, kegyetlenek. Elrabolták a barátainkat – visítottak újra az aromanók.

– Elvitték Kori Andort és Csombor Zsombort. Elrabolták Vaní Lilit.

– Mi nem bántunk senkit – jelentette ki Bojti. – Csak a homokórákat keressük.

– Mi már megtaláltuk és jól eltettük – sipították az aromanók.

– Adjátok vissza! – kérte Tücsök.

Az aromanók összesúgtak, végül a legbátrabbik, egy fahéj-illatú manó kijelentette:

– Odaadjuk, ha kiszabadítjátok a barátainkat.

– De azt sem tudjuk, hol vannak.

– Majd mi megmutatjuk. Ez a homokóra ára.

Bojti aggodalmasan kérdezte:

– És veszélyesek azok a bumfordok?

– De még mennyire! Harapósak, kövérek, ütnek-vágnak, ahol érnek – kiáltott a fahéjillatú.

– És óriásiak! Nálunk legalább ötször nagyobbak – tette hozzá egy bazsalikomszagú manógyerek.

Tücsök felnevetett.

– Nálatok ötször nagyobbak? Hát akkor nekünk még a térdünkig sem érnek. Gyere, Bojti, hozzuk el azt a három manót.

Az aromanók vad éljenzésbe kezdtek, aztán elmagyarázták a két gyereknek, merre kell menni. Az ösvény, amin álltak, éppen a bumfordok tanyájára vezetett.

– Talpatok alatt mindig követ érezetek. Se fűre, se avarra ne lépjete. Ami zörög, ami puha, rossz irányba visz – magyarázta egy rekedt manó, akit a többiek Kapor Apónak szólítottak.

Bojti és Tücsök elindultak. Lábuikkal óvatosan tapogatták a köveket. Nem volt nehéz dolguk, az ösvény szépen, nyugodtan kanyargott. Tíz perce mentek már, amikor a sötétben kirajzolódt egy még sötétebb folt.

– Szerintem az már a bumfordok tanyája – súgta Tücsök. – Legyünk óvatosak.

Közelebb lopództak. Meresztették a szemüket és hegyezték a fülüket, de a hely kihaltak tűnt. A bejárathoz érve megtorpantak és körbeszagláztak. Enyhe fűszerillat terjengett, egyébként semmi életjelet nem tapasztaltak.

– Biztos elmentek itthonról – vélekedett Bojti.

Besurrantak az ajtón. Bent koromsötét volt. Tücsök halkán kérdezte:

– Van itt valaki?

Semmi válasz. Tücsök előrenyújtott kezével megérintette a falat. Elindult, körbe-körbe tapogatózott. A fal mentén végig polcok sorakoztak, tele dobozokkal, lábosokkal. A dobozokban krumpoliszerű gumók akadtak a gyerekek kezébe. Tücsök egyszer csak izgatottan megállt:

– Érzed a vaníliaillatot? Biztos itt lesz valahol Vaní Lili.

Keze hamarosan egy befőttesüveghez ért. Ahogy leemelte és belenyúlt, megérezte benne a rücskös kis kabátba bújtatott cérnavekony manócskát.

– Ne harapj, Lili, az aromanók küldtek. Azért jöttünk, hogy hazavigyünk! – mondta Tücsök. – Inkább segíts megtalálni Andort és Zsombort.

– Mi sajnos nem tudjuk, milyen szaga van a csombornak és a koriandernek – tette hozzá Bojti.

Lili felbátorodott. Idáig pisszenni sem mert, remegve lapított a befőttesüveg mélyén.

– Én ide érzem az illatot! – csivitelte. – Forduljatok jobbra.

Lili segítségével hamar megtalálták Kori Andort és Csombor Zsombort is. Végre indulhattak vissza a manók közé. Ám ekkor kintről dübörgés hallatszott. Visszatértek a bumfordok! Bojti és Tücsök elhatározták, hogy ha kell, akár harcolni is fognak a három kis aromanóért. De meglepetésükre a bumfordok nem támadtak. Amikor megértették, mi történik, leültek a küszöbre, és torkuk szakadtából bömbölni kezdtek.

– Elmennek a fűszerecskék! Brühühü.

– Unalmas lesz az étel! Brühühü.

– Pedig mi csak jót akartunk. Hüpp-hüpp-hüpp.

Annyira kétségbe voltak esve, hogy Bojti megsajnálta őket.

– Az aromanók irigyek – sírt az egyik bumford. – Sajnálják tőlünk a finom ízeket.

– Nem is! Ti vagytok irigyek! – ordított magából kikelve Kori Andor. – Hegyekben áll nálatok az ennivaló, és hagyjátok, hogy éhezzünk!

– Na ebből elég! – toppantott Tücsök. Már nagyon elege volt a veszekedésből.

– Most szépen visszamegyünk az aromanókhoz, és mindent megbeszélünk. Indulás! Jöjjenek a bumfordok is.

Erre aztán mindannyian tiltakozni kezdtek: a bumfordok fújtattak, az aromanók sipákkoltak. De Tücsök és Bojti hajthatatlanok voltak. Átterelték az egész csapatot az aromanók táborába. Bojti összefoglalta a helyzetet:

– A bumfordoknak van mit enni, csak éppen nincs íze. Az aromanók zsebében ott nő a világ minden fűszere, csak éppen nincs ennivalójuk. Ahelyett, hogy egymást marnátok, irigykednétek, osztozni kéne, nem? A bumfordok ételt adnak, az aromanók ízesítik, és együtt lakmároztok.

Az aromanók elcsodálkoztak. A bumfordoknak még a szájuk is tátva maradt. Milyen egyszerű az egész!

– Végre mindenkinek jó dolga lesz Árnyékországban! – mondta könnybe lábadt szemmel Kapor Apó.

A fahéjillatú és egy citromfűszagú manó egy pillanatra eltűntek, aztán maguk előtt görgetve előhozták a Száguldó Homokórát. A belsejében aranyló homok halvány fényt bocsátott a boldog társaságra. Bojti lehajolt a homokóráért. Tücsök már a csomagtartón ült.

– Viszlát és jó étvágyat! – integettek a gyerekek, aztán Bojti megfordította a homokórát, és eltűntek a lakomára készülődő manók és bumfordok szeme elől.

6. Az élet és a halál vize

A bicikli akkorát fékezett, hogy Bojti és Tücsök a lendülettől kis híján átrepültek a kormány fölött. Amikor végre biztonságban voltak, Tücsök megkönnyebbülve sóhajtott fel:

– Itt legalább világos van.

Bojti arra gondolt, hátha biciklin is folytathatják az utat. De amint a pedálra lépett, a lánc kettőt nyekkent és elszakadt. Nem volt más választásuk, megint csak tolni kellett. Ahogy elindultak, szokatlanul döngött a lábuk alatt a föld. A fűszálak nem susogtak és hajladoztak lágyan, hanem ércesen csengtek-bongtak minden lépésnél. Tücsök lehajolt, hogy végigsimítsa az apró virágokon.

– Hiszen ezek kemények és szúrnak! – kiáltott fel.

Bojti is megvizsgálta a különleges növényeket.

– Minden vasból van. Alighanem ez lesz Vasország.

Továbbmentek. Nemsokára egy vasfákkal szegélyezett, hatalmas toronyhoz értek. Amint közeledtek, panaszos hangok ütötték meg a fülüket.

– Szánjatok meg! Segítsetek rajtam! Ne hagyjatok elpusztulni!

– Ki az, ki beszél? – bátorodott fel Tücsök.

– Én vagyok az, a szegény dróthajú.

– Hol vagy? – kérdezte Bojti.

– Be vagyok zárva a toronyba. A falubeli emberek hurcoltak ide. Nem tettem én semmi rosszat. El akarnak pusztítani, mert csúnya vagyok. Látni se bírnak.

– Igazi emberek laknak itt? – kérdezték izgatottan a gyerekek.

– Gonosz, szívtelen vasemberek. Ha én is olyan csillogó lennék, mint ők, nem akarnák a halálom.

– Szívesen segítünk rajtad, csak nem tudjuk, hogyan – mondta szánakozva Bojti.

– Ó, nagyon egyszerű. Ezek az ostobák az ajtó melletti vasszögön tartják a kulcsot. Csak leakasztjátok, és már szabad is vagyok.

– És mit csinálsz, ha kieresztünk? – firtatta Tücsök.

– Elbujdosok egy barátságosabb országba – szipogott odabent a dróthajú.

Bojti most már nem télenkedett. Lábujjhegyre állva éppen elérte a rozsdás vasszögön lógó kulcsot. Leakasztotta, beillesztette a kulcslyukba, és elfordította a zárat. Az ajtó nyikorogva feltárult, és kilépett egy óriási alak. Akkora volt, mint egy villanypózna. A haja drótból, két szeme egy-egy fogaskerék, testét vasszögekkel kivert páncéling borította. A két gyerek hátrahőkölt. A dróthajú gonosan nevetett:

– Hát ti mindent elhisztek, madárkáim? De nem bánom, amiért megszántatok, most nem kaplak be szőröstül-bőröstül!

– Becsaptál minket! – visított Tücsök.

– De be ám! Most pedig megyek, és bosszút állok az ostoba vasnépségen – kacagott az óriás, és öles léptekkel elindult a falu felé.

Tücsök kétségbeesve nézett Bojtira.

– Most aztán nagy bajt kevertünk. Utána kell mennünk, hogy megállítsuk.

– De mit tehetünk egy ilyen óriás ellen? – rémüldözött Bojti. – Egyetlen csapással kilapít.

– Akkor is tennünk kell valamit. A mi hibánk, hogy kiszabadult.

A két gyerek nehéz szívvel indult a dróthajú óriás után. Ahogy kiértek a vasfák közül, megpillantották a kis vasfalut fényesen csillogó háztetőivel és a templomtornyon villogó szélkakassal. A falu felől hatalmas kiabálás, jajgatás hallatszott. A dróthajú a kéményeket tépázta, háztetőket rántott le a földre, és egy hatalmas vasrúddal csapkodott. Aztán elégedetten kisétált a faluból.

Mire Bojti és Tücsök beértek a lerombolt falucskába, már csak a zokogó vasembereket találtak ott. A dróthajú hatalmas pusztítást végzett. Az emberek egymás vállára borulva sírtak, rá se néztek a két rémült gyerekre. Bojti és Tücsök keresztülvágtak a falun, aztán tanácstalanul néztek körül. Sehol sem látták a dróthajút.

– Az Érchegyre ment. Ott a tanyája – szólalt meg egy gyerekhang a hátuk mögött.

Bojti és Tücsök megfordultak. Bojtihoz hasonló korú fiú ült a drótkerítés tövében, és egy rozsdás szöveget rágcsált.

– Vasadi Ervin vagyok – mondta. – Ne menjetek utána. Nagyon veszélyes.

– Miattunk szabadult ki a toronyból – hajtotta le a fejét Bojti.

– Ugyan – legyintett Ervin. – Holnap magától is kiszabadult volna. Ne menjetek utána, ha kedves az életetek!

Bojti megkönnyebbülten sóhajtott, de Tücsök a fejét rázta.

– Legalább a biciklit hagyjátok itt! – mondta Ervin. – Úgysem veszitek hasznát, ha menekülni kell. Vigyázok rá, amíg visszajöttök.

Ezt jó ötlet volt. Bojti Ervin kezébe nyomta a kormányt, és minden bátorságukat összeszedve elindultak az Érchegy vassziklá felé. Nemsokára kanyargós, meredek ösvényre tértek. Óvatosan, szinte lábujjhegyen lépdeltek, nehogy felriasszák a dróthajút. Minden bozótos, minden kőhalom mögé belestek, hátha éppen ott tanyázik az óriás. Jó ideje mentek már, amikor egy hatalmas szikla árnyékából előugrott a dróthajú.

– Hát ti? Miért jöttetek utánam? – mennydörögte.

– Mert becsaptál minket, és nagy kárt okoztál a falubelieknek! – kiáltotta Tücsök. – Meg kell ígéred, hogy többet nem teszel ilyet.

A dróthajú akkorát nevetett, hogy a vasfákon összecsörrentek a levelek. Aztán hirtelen előre nyúlt, és vasmarkába kapta a gyerekeket.

– Én vagyok a környék ura, és ezentúl ti lesztek a szolgálaim. És hogy el ne szökhessetek, magamhoz láncollak benneteket.

Hatalmas zsebéből hosszú láncot kotort elő, és a gyerekek csuklójára tekerte.

– Így ni! Most pedig eredjetek, és szedjetek nekem ebédrevalót. Ott nő a barlang mellett egy vaskörtefa. Mozogjatok!

Azzal leheveredett a földre, egy kisebb sziklára támasztotta a fejét, és úgy figyelte, ahogy Bojti és Tücsök ügyel-bajjal felkapaszkodik a vaskörtefára, és a nehéz vasgyümölcsöket tépkedik. Az óriás igazán telhetetlen volt. Megevett vagy huszonöt vaskörtét, aztán a másik sziklafalhoz küldte a gyerekeket, hogy rozsdás ringlót hozzanak neki.

Amikor a ringlót is felfalta, megint eszébe jutott valami.

– Ó hiszen ti picik vagytok, befértek a barlangba!

– Milyen barlangba? – kérdezte rémulten Bojti.

– Az élet és halál barlangjába. Itt van a bejárata a szikla mögött. Nesze, vigyétek a kulacsomat, és merítsétek tele.

– Mivel? – kérdezte gyanakodva Tücsök.

– Ó, te kis ostoba! Még ezt sem tudod? Odabent két forrás buzog: egyikben az élet, másikban a halál vize folyik. Az élet vizéből hozzatok nekem, hogy örökké éljek! Eddig nem jutottam hozzá, mert túl szűk nekem a barlang.

– És honnan tudjuk, melyik az élet, melyik a halál vize? – kérdezte Tücsök.

– Egyikőtök megkóstolja – nevetett gonosan a dróthajú. – De ne akarjatok becsapni, mert csak akkor iszom a kulacsból, ha itt a szemem láttára előbb ti is kortyoltok belőle.

A két gyerek elindult a barlang felé. Tényleg szűk volt a bejárat, de ők kényelmesen befértek. Odabent tágas csarnokba jutottak. A csarnok közepén bugyogott egymás mellett a két forrás. A gyerekek odaguggoltak, és alaposan szemügyre mindkettőt. Az egyik forrásból kristálytiszta víz tört elő, a másik sűrűn, sötétén kavargott, és a hangja sem volt olyan csengő.

– Szerintem ez nem is víz, hanem olaj – jelentette ki némi tünődés után Bojti. – Ez biztos nem az élet vize.

Tücsök óvatosan bedugta az ujját a másik, tiszta vizű forrásba, aztán a nyelve hegyével lenyalta. Semmi baja sem lett. Tényleg friss víz volt. A két gyerek gyorsan megtöltötte az óriás kulacsát, aztán nekiveselkedtek, és kivonszolták a dróthajúhoz.

– Na, lássam, igyatok belőle! – parancsolta az óriás.

A gyerekek belekortyoltak a vízbe. Az óriás egy picit várt, aztán elégedetten felkapta a kulacsot, és fenéig kiitta. De alig nyelte le az utolsó kortyot is, hörögni kezdett.

– Segítség! Végem van! Mit tettetek velem?

A két gyerek értetlenül nézte, ahogy az óriás összeroskad, aztán mozdulatlanul elnyúlik a kövön. Nem halt meg, de elhagyta minden erejét. Bojti hirtelen a homlokára csapott.

– Értem már! Nekünk a tiszta víz életet ad, de a vasembereknek az a halál vize, hiszen belülről megrozsdásodnak tőle! A dróthájúnak olajat kellett volna innia!

Az óriás csak nyöszörgött. Ekkor csengőszó harsant az ösvényen.

– Hé, Bojti, Tücsök! Megvagytok? Segíteni jöttem!

Vasadi Ervin volt az. Megjavította Bojti biciklijét, és azzal tekert a gyerekek után, mert nagyon aggódott újdonsült barátaiért.

– Ervin! A legjobbkor! – örvendezett Bojti. – Elkaptuk az óriást. Vízet ivott, és megrozsdásodott belülről. Hívd ide a falubelieket, és csak akkor adjatok neki olajat, ha megígéri, hogy segít újjáépíteni a falut!

Ervin csak kapkodta a fejét az ámulattól, Bojti gyorsan megköszönte a bicikliszerelést, aztán Tücsökkel együtt nyeregbe pattantak, mert a homokóra már régóta világított a zsebükben.

7. A fehér gyémánt

A bicikli úgy állt meg, mint aki hirtelen eldöntötte: tovább egy tapodtat sem megy. A gyerekek csodálkozva néztek körül. Minden olyan különös, és közben mégis ismerős volt. Az utat fák szegélyezték, a földön kavicsok, kövek heverték, az égbolt szürke volt. Mintha esteledne.

– Ilyen késő van már? – tűnődött Bojti. – Vasországból délután jöttünk el.

– Nézd, arrafelé mintha világosodna – bökött a távolba Tücsök. – Kel fel a nap.

– Lehetetlen – rázta a fejét a kisfiú. – Arra van nyugat.

Egy darabig értetlenül forgolódtak, aztán elindultak az úton. De most is furcsa érzésük volt. Mintha valami nem úgy lenne, ahogy kellene. Végül Bojti vette észre a turpisságot.

– Nézd meg ezeket a fákat, Tücsök. Szürkék és barnák. És az ágak! Egész furcsán lógnak.

– Olyan, mintha gyökerek volnának.

Tücsök közelebb lépett egy bokorhoz, és döbbsen kiáltott fel.

– Ezek tényleg gyökerek. Itt minden fejjel lefelé nőtt.

Bojti már a lombokat fürkészte.

– Látnod azokat a madarakat? Biztosan tudom, hogy láttam már ilyen. De valahogy mégsem ismerem rájuk.

– Mert mi nem madarak vagyunk! – szólalt meg hirtelen az egyik madárforma lény.

– Hanem micsodák? – tátotta el a száját Bojti.

– Denevérek.

– A denevérek fejjel lefelé szoktak lógni – jelentette ki Tücsök. – És különben sem lehet hallani a hangjukat.

A denevérek hatalmasat nevettek.

– Nálunk így szokás. Ha nem hiszed, fogj meg egy követ a földön.

Bojti lehajolt, hogy felkapjon egy követ, de rémülten hőkölt vissza.

– Ez olyan puha, mint a szivacs.

– Persze, hát Fordított országban milyen legyen? – kacagtak a denevérek. – Itt minden fordítva van. Még az idő is fordítva telik. Nemrég volt éjszaka és este. Hamarosan felkel nyugaton a nap, és beköszönt a délután, aztán jön a dél és az ebédidő.

Tücsök elbizonytalanodott.

– És akkor ez nem is a Bátrak útja, ami hazavezet minket?

– De. Ez a Bátrak útja. Egyenesen Fordított ország urának palotájához vezet. Hogy ő hazavisz-e titeket, azt nem tudhatjátok.

– Ő a király? – kérdezte Bojti.

– Nem. Ő a háromszemű varázsló. Két szemével Fordított ország lakóit figyeli. A harmadik szemét még senki sem látta, azzal messzi világokba néz.

– Okosabb lesz, ha nem megyünk a közelébe – vélekedett Bojti.

A denevérek megint nevetni kezdtek.

– A Fordított varázsló már biztosan észrevett titeket. Találkoznodok kell vele. Ha elnyeritek a tetszését, talán segít nektek.

Bojti még meg akarta kérdezni, hogy is lehet elnyerni a varázsló tetszését, de a denevérek szó nélkül szárnyra kaptak, és elrepültek. A gyerekek aggódó szívvel mentek tovább. Még az sem derítette fel őket, hogy egyre jobban kivilágosodott, és hamarosan már a nap is megjelent a nyugati látóhatár szélén.

Nemsokára sűrűsödni kezdtek körülöttük a fák, és az út is egyre keskenyebb lett. Egy kanyar után pedig egyszerűen vége szakadt: sötét barlangbejáratba torkollott.

– Ez volna a varázsló palotája? – kérdezte rémülten Bojti.

– Fordított országban a sziklabarlang is lehet palota – vont vállat Tücsök. – De nekem semmi kedvem ide bemenni.

Ebben a pillanatban hatalmas termetű, bíborszínbe öltözött alak jelent meg a barlang bejáratában. Hátát fordította a gyerekek felé, és így, hátrálva lépett feléjük néhányat. Aztán megfordult, és egyenesen a gyerekek szemébe nézett. Csak két szeme volt, de az tele fenyegető villámokkal.

– Távozzatok innen! – mennydörögte.

Bojti és Tücsök már indultak is, de a varázsló szeméből kicsapó villámok megállították őket.

– Mondom, távozzatok! – ordított a varázsló.

– De hát nem tudunk – suttogta Tücsök, mert mögöttük továbbra is csapkodtak, szikráztak a villámok.

Bojti hirtelen észbe kapott.

– Lehet, hogy mindent fordítva gondol! Talán azt akarja, hogy menjünk oda!

Óvatos léptekkel megindultak a varázsló felé. Ő egy darabig csendben figyelt, aztán odavetette:

– Maradjatok állva!

A két gyerek rögtön leült egy bársonyosan puha szikladarab tetejére.

– Sírjatok, idegenek! – kiáltott a varázsló.

Bojti összeszedte magát, bemutatkozott, és megpróbált mosolyt varázsolni az arcára. Kicsit ugyan félszere sikeredett, de mégiscsak mosoly volt.

– Na jó! – hördült fel a varázsló. – Maradjatok veszteg!

– Gyere, Tücsök, kezdjünk el ugrálni! – súgta Bojti, és nyomban neki is látott az izgásmozgásnak.

A varázsló homlokán egyszer csak zöldes fényű szem ragyogott fel, hangja barátságosan szólt:

– Kiálltatók a próbát. Ha hatalmamban áll, teljesítem a kívánságotokat, amivel felkerestetek.

– Szeretnénk hazajutni a Föld nevű bolygóra, a hazánkba – mondta gondolkodás nélkül Bojti.

A varázsló egy pillanatra lehunyta smaragdzöld szemét, aztán nagyot sóhajtott.

– Ehhez a varázslathoz szükségem volna a fehér gyémántra, amit a szarkakirály ellopott tőlem. Ha visszahozzátok, hazarepítelek benneteket.

– És hol lakik a szarkakirály? – kérdezte Tücsök, aki csak mostanra szedte össze magát.

– Lépjetek be a barlangomba, és keressétek meg őt. Többet nem mondhatok.

Bojti a barlang falához támasztotta a biciklit, és besétáltak. Alig tettek néhány lépést a sötétben, hirtelen felderengett valahonnan a fény. Még néhány lépés, és ragyogó tisztáson találták magukat, egy zöld erdő szélén, ami egy kis tavat vett körül. Bojti a fejét vakarta.

– Mennyi fa. Sosem fogjuk itt megtalálni a szarkakirály fészket.

– Talán nem is a fákon kell keresni – kockáztatta meg Tücsök. – Fordított országban akár a tóban is élhetnek madarak.

– Ez igaz. De ha túl mély a tó, nem tudunk lemerülni az aljára.

De Tücsök oda se figyelt, már szaladt is a tó felé. A parton lerúgta a cipőjét, és bedugta lábát a vízbe.

– Ez langyos! – nevetett. – És nem is lettem tőle vizes.

Most már Bojti is odaért. Óvatosan belegázoltak a tóba, először derékig, aztán nyakig. Tücsök nagy levegőt vett, és lemerült. A víz alatt kinyitotta a szemét és körülnézett. Mindenféle pillangók és madarak repkedtek, méhzümmögést lehetett hallani, lent, a tó mélyén pedig százszorszépek és ibolyák nyíltak. Tücsök kiemelkedett a felszínre, hogy beszámoljon Bojtinak.

– Olyan, mintha nem is a víz alatt lennénk. Szerintem levegőt is kapnánk odalent. Várj, megpróbálom.

Újra lemerült, és megpróbált levegőt venni a víz alatt. Felkészült arra, hogy rögtön félrenyel és köhögni fog, de egyáltalán nem így történt. Könnyedén tudott lélegezni a mélyben.

– Gyere Bojti, ha tudsz úszni! – szólt ki a kisfiúnak, és elrugaszkodott. Bojti a nyomában. Körbeúszták a tavat. Bojti egyszer csak előrebökött. Nem messze tőlük hatalmas szarka körözött a víz alatt. Hirtelen leereszkedett a fenékre, egy gallyakból tákolt fészekbe, aztán újra elrepült.

– Az lesz az! Gyerünk, amíg nem jön vissza!

A két gyerek minden erejét megfeszítve úszott a szarkafészkekhez. Már csak a fehér gyémántot kell megtalálni! A fészkek telis tele volt csillogó-villogó érmékkel, tarka drágakövekkel, fényes kavicsokkal.

– Te meg tudod különböztetni a fehér gyémántot az üvegtől? – kérdezte Tücsök, és kezében vagy öt gyémántosan csillogó követ tartott. Bojti gondolataiba merülve kotorászott a kövek között, végül kiemelt egy csúnyácska fekete széndarabot a fészkek aljáról.

– Szerintem ez lesz az.

Tücsök egy pillanatig elgondolkozott, aztán bólintott.

– Igazad van. Gyerünk vissza a varázslóhoz.

Néhány erős karcsapással fel is értek a tó felszínére. Ahogy kimásztak a vízből, nevetve látták, hogy teljesen száraz maradt mindenük. Futva indultak a barlangból kifelé. A barlang előtt már várta őket a fordított varázsló. Bojti szó nélkül nyújtotta felé a széndarabot. A varázsló elmosolyodott, elégedetten biccentett, és görbe varázslóbotja végébe illesztette a követ. Aztán ujjával csettintett, és sziporkázó szikraesőt borított a gyerekekre. Bojti és Tücsök csak azt érezték, hogy megfordul velük a világ, aztán újra a biciklin ülnek és száguldanak, száguldanak, száguldanak.

Csak nagy sokára merték kinyitni a szemüket. Csillagokat, elsuhanó fényeket láttak, és néhány furcsa űrjárművet, amiket könnyedén hagytak maguk mögött. Alattuk fehéren, puhán kanyargott a Tejút. A bicikli váratlanul éles kanyart vett, és olyan forgásba kezdett, hogy a gyerekek rémülten zárták újra össze a szemüket, nehogy leszédüljenek a látványtól. Aztán egy zökkenés, nyekkenés és nagy csend.

Bojti és Tücsök kisandítottak szempilláik alól. A játszótéren voltak. A homokozóban és a mászókan még javában folyt a játék, mintha csak néhány perc telt volna el azóta, hogy elrepültek.

– Lehet, hogy csak álmodtuk az egészet? – kérdezte Tücsök egészen halkán.

Bojti tanácstalanul nézett. Olyan hihetetlen volt minden. Aztán a zsebébe túrt, és előhúzott valamit.

– Biztos nem álmodtunk! – mondta Tücsöknek. – Nézd!

Szétnyitotta öklét, és megmutatta a tenyerében lapuló homokórát. A homok ragyogó arany-színe éppen akkor kezdett halványodni, és szép lassan szürkévé vált. Tücsök megkönnyeb-bülten sóhajtott, aztán lassan leszállt a bicikliről.

– Örülök, hogy visszatértünk. És most már azt sem bánom, hogy elmentünk. Csak azt szeretném tudni: hol voltunk valójában?

– Talán a Tejút egyik mellékutcájában. Egy elhagyott zsákutca legvégén – tűnődött Bojti.

– Az lehet. Szerinted fognak ránk sok idő múlva is emlékezni? – kérdezte Tücsök.

– Szerintem igen – jelentette ki Bojti. – Nagyon bátor voltál. Gondolj csak a homokször-nyetegre meg a vasóriásra. Az aromanók és a bumfordok sem fognak elfelejteni.

– Rád meg Kova Kelemen fog emlékezni a kőházában, és az a sok növény az életfa körül. Meg a varázsló – mondta Tücsök. – Neked sikerült megtörnöd a varázst.

Ezen aztán mindketten elgondolkodtak. Csak álltak, néztek egymásra csendben.

– Hát, szia! – mondta végül Tücsök. – Megyek, megkeresem anyukámat.

– Szia! – köszönt el Bojti, aztán hirtelen Tücsök után szólt:

– Ha szeretnéd, szívesen kölcsönadom a biciklimet. Bármikor elviheted.

– Kösz! – fordult hátra Tücsök huncut mosollyal. – Ígérem, nem fogok vele a Tejúton biciklizni!

-&-